

Marjon
Hoffman

Flood is smoot

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je beste vriendin
een leuke idee heeft,
moet je wel zorgen dat
je zelf niet voor gek
komt te staan!

Regel 1

Ik loop met Margreet naar school en het valt me op dat ze knalrode wangen heeft.

‘Het is bijna Valentijnsdag,’ zegt ze opgewonden. ‘Weet jij al aan wie je een kaart gaat sturen?’

Ik kijk haar glazig aan. ‘Wat voor een dag?’ vraag ik, want ik heb er wel eens vaag over gehoord, maar wat het precies is, weet ik nog steeds niet.

‘Valentijnsdag!’ herhaalt ze. ‘Dan stuur je een kaart aan de jongen of het meisje die je leuk vindt, maar je mag je naam er niet onder zetten. In plaats daarvan schrijf je “Valentijn”, zodat diegene niet weet dat jij het bent. Spannend hè! Ik weet nog niet zeker aan wie ik een kaart ga sturen,’ gaat Margreet verder. ‘Maar ik had wel een idee: zou het geen goeie grap zijn als we aan alle sukkels uit de buurt een kaart sturen? Dan denken ze allemaal dat ze aanbidders hebben!’

Ik vind het meteen een supergoed idee.

‘Ik heb al twintig liefdeskaarten!’ zegt Margreet blij.

Zelf ben ik ook blij, ik vind het altijd wel leuk om mensen voor de gek te houden en nu is het eigenlijk alleen maar aardig, want die jongens denken dat ze stille aanbidders hebben en wij hebben veel plezier gehad!

‘Oké, dan kom ik na schooltijd naar jouw huis om ze te schrijven!’ zegt Margreet.

Als Margreet ’s middags voor de deur staat, drukt ze meteen een stapeltje kaarten in mijn hand.

‘Jouw namen staan er al op, nu alleen even schrijven en gummen!’ lacht ze en samen rennen we de trap op naar mijn kamer.

Julian, staat er met potlood in mijn eerste kaart. Ik lach, gum zijn naam uit en schrijf hem opnieuw boven aan de kaart, maar nu met pen. Julian, dat is een heel rare jongen die altijd gaten in het grasveld maakt omdat hij archeoloog wil worden. Hij heeft een beugel die met zo’n kap over zijn hoofd is gespannen, en dat is geen prettig gezicht. Er zitten namelijk allemaal kwijlrestjes aan het ijzer. Ik schrijf een mooi liefdesstukje en rol meteen over de grond van het lachen.

‘Ha ha ha, moet je lezen, wat ik aan die Julian heb geschreven met die buitenboordbeugel!’

Lieve Julian

Hartendiefje

Je bent zo mooi

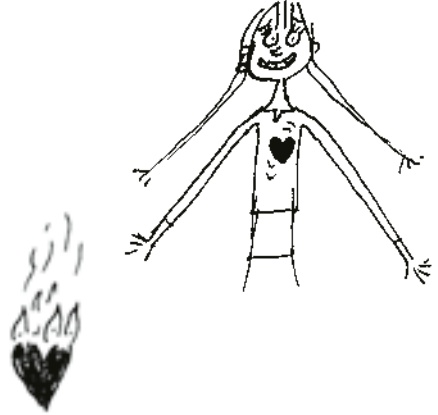
Mijn geheime liefje

Mijn hart slaat over

Het staat in de fik

Ik geefje een kus

En ik geefje een lik

Liefs Valentijn

Margreet buldert ook van de lach. ‘Ha ha ha! Een lik!
Aan zijn beugel zeker!’

Ik stop de kaart in een envelop, plak hem dicht
en schrijf er nog een keer ‘Julian’ op.

Daarna pak ik de volgende kaart.

Max, staat daarop. Max, die
lange slungel met dat
kuiltje in zijn kin. ‘Daar
kan ik wel iets leuks voor
verzinnen,’ giechel ik.

Lieve Max

Je bent zo lang
Je bent zo groot
Het liefste zou ik in je klimmen
Of kruip ik op je warme
schoot
Van dat idee
ga ik al glimmen

Kusjes Valentijn

‘Ha ha ha!’ schatert Margreet nadat ze mijn tweede gedicht heeft gelezen. De tranen stromen over haar wangen. ‘Ik zie je al zitten bij die Max op schoot!’

Margreet schrijft zelf veel kortere kaarten, ze tekent er hartjes op en schrijft er *liefs Valentijn* of *kusjes Valentijn* onder. En dat is helemaal niet erg, want dan kunnen we samen extra hard om mijn liefdesgedichten lachen.

‘Nu eentje voor Sjoerd,’ giechel ik, en ik schrijf een kaart voor Sjoerd over zijn wilde haren en hoe graag ik erdoorheen zou willen woelen. Als we aan

het einde van de middag alle kaarten geschreven hebben, heb ik pijn in mijn buik van het lachen.

‘Morgenochtend vroeg gooien we ze in de bus,’ fluistert Margreet terwijl ik met haar meeloop naar de gang. Ik knik en doe de deur open om haar uit te laten. De rode enveloppen liggen op een stapel op mijn bureau, en ik besluit mijn wekker extra vroeg te zetten.

Als de wekker de volgende ochtend gaat, kan ik dan ook maar moeilijk mijn bed uit komen. Maar zodra ik in mijn ogen wrijf en de stapel kaarten zie liggen, moet ik meteen weer lachen bij het idee dat die jongens straks denken dat er iemand op ze is!

Ik sluip in mijn ochtendjas naar beneden. De straat is nog helemaal uitgestorven. Margreet is in haar nachtpon de straat overgestoken en samen sluipen we langs de huizen van de jongens. Zo stil als we kunnen gooien we de kaarten in de brievenbus en rennen direct daarna naar huis om ons aan te kleden.

Wanneer we ’s middags uit school komen, gaan we dan ook expres op het speelpleintje rondhangen om te kijken of de jongens onze kaarten al hebben gelezen.

‘Daar loopt Julian,’ giechelt Margreet en ze knikt

naar de stoep aan de overkant. Julian ziet ons ook en voor het eerst in zijn leven kijkt hij me recht aan en geeft me zelfs een soort van knipoog.

‘Huh? Zag je dat?’ fluister ik tegen Margreet. ‘Die Julian keek heel raar naar mij!’

Margreet kan haar lach niet goed inhouden.

‘Misschien wil hij een lik aan zijn beugel!’ giechelt ze.

Ik moet ook lachen en koppeltjeduikel over het klimrek om zo min mogelijk te laten merken.

‘Daar zijn Max en Sjoerd ook!’ zegt Margreet. Ik kijk meteen opzij, want dat is wel heel erg toevallig! Die jongens zijn anders bijna nooit op het plein en nu zijn ze er ineens allemaal. Max kijkt naar me en glimlacht, en Sjoerd kijkt ook en haalt zijn hand door zijn haar.

‘Misschien wil Max dat je even op zijn warme schoot komt zitten,’ lacht Margreet, maar ik maak me nu toch een beetje zorgen. Ze kijken toch duidelijk naar mij en niet naar Margreet.

‘Waarom kijken ze nou steeds naar mij? Ze kunnen toch niet weten dat ik die kaarten heb geschreven!’ sis ik tegen Margreet.

Margreet schudt eerst haar hoofd en dan schiet haar plotseling iets te binnen. ‘Je hebt toch wel gegumd?’ vraagt ze.

‘Wat gegumd, die namen bedoel je?’

Margreet slikt. ‘Ja, en je eigen naam? Ik moest die kaarten toch verdelen, toen heb ik binnenin de naam van de jongens geschreven en aan de achterkant onze namen.’

Ik spring boos van het rek. ‘Waarom heb je dat niet duidelijk verteld van tevoren!’

De drie jongens staan een eindje verderop nog steeds verliefd naar mij te lachen. Ik word helemaal misselijk van het idee dat niet alleen zij, maar nog zeven andere sukkels de Valentijnskaart met mijn naam achterop gekregen hebben.

‘Ieuw!’ zeg ik met een vies gezicht. Ik besluit dat ik niet langer op het pleintje wil blijven hangen en

been met grote stappen terug naar huis. De komende tijd kan ik maar beter even bij de speelplaats uit de buurt blijven.

Als ik bijna thuis ben, rukt Kees de voordeur open met een stapel rode enveloppen in zijn hand. ‘FLOOR! FLOOR!

Je hebt wel tien Valentijnskaarten gehad!’ gilt hij. Hij is zo te zien voor het eerst in zijn leven onder de indruk van mij.

‘Ik wist helemaal niet dat jij zo populair was. Van wie zijn ze? Van wie zijn ze?’ roept Kees als ik de stapel uit zijn handen heb getrokken.

‘Dat weet je nooit met Valentijn,’ zeg ik geheimzinnig en ik maak de eerste kaart open. ‘Die jongens zijn waarschijnlijk niet zo dom geweest dat ze hun naam eronder gezet hebben!’ grinnik ik.

Regel 2

Als je een oudere
broer bent moet je
niet denken dat je
je kleine zusje altijd
te slim of kunt
zijn!

Regel 2

Het regent. Ik zit in de huiskamer en maak de Sneeuwwitje-puzzel die ik van mijn oma heb gekregen. Het is de mooiste puzzel die ik ooit heb gezien, want er zitten echte glitters op. Ik heb eerst de hoekstukjes al bij elkaar gezocht en nu ben ik kantstukjes aan het zoeken.

Mijn moeder is aan het telefoneren en loopt ondertussen in de keuken te rommelen. Al bellend komt ze op me af, zet een schaalje chips voor me neer en loopt weer naar de keuken.

Ik stop meteen met puzzelen om chips te eten, anders worden de puzzelstukjes vetzig en dat zou zonde zijn van de mooie glitterpuzzel. Ik graai in mijn schaalte en zoek naar stukjes chips met donkere randjes eraan. Die vind ik namelijk extra lekker. De heerlijke paprikachips kraakt in mijn mond en ik probeer er zo lang mogelijk over te doen, maar het gaat jammer genoeg altijd te snel. Terwijl ik mijn vingers aflik, breng ik het lege schaalte naar de keuken. Zuchtend zet ik het in de afwasmachine.

‘Wat zucht je?’ vraagt mijn moeder bezorgd.

‘Ik vind het altijd zo jammer als het op is,’ leg ik haar uit, maar ze is er niet van onder de indruk.

‘Zo is het leven, schat,’ lacht ze.

Ik was goed mijn handen en ga terug naar mijn puzzel. Gaf mijn moeder me nog maar een schaalte van die heerlijke paprikachips... Ik probeer me maar op de puzzel te concentreren en leg de hele rand aan elkaar. Dat begint al ergens op te lijken! Als hij helemaal klaar is ga ik hem opplakken en op mijn kamer hangen, zodat ik er altijd naar kan kijken.

‘Ik ga zo even de regen in, anders hebben we vanavond niets te eten,’ zegt mijn moeder. Ik knik en hoor mijn broer Kees binnenkomen. ‘Bah, wat een rotweer!’ moppert hij en hij schopt zijn natte schoenen uit.

‘Niet in de kamer!’ roept mijn moeder en ze stuurt hem weer terug naar de gang. Kees komt op zijn sokken weer de kamer in en grist de nieuwe Donald Duck tussen het stapeltje post op de keukentafel vandaan.

‘Wil je een schaaltje chips?’ vraagt mijn moeder en ik spring meteen enthousiast op.

‘Ja lekker!’ roep ik overdreven blij, maar mijn moeder schudt haar hoofd.

‘Nee, Floor, ik heb het tegen je broer.’

Kees lijkt ongeïnteresseerd. ‘Straks,’ antwoordt hij terwijl mijn moeder haar regenjas dichttrist.

‘Dan moet je het zelf maar even pakken. Maar denk erom: één schaaltje en Floor mag niet meer, die heeft al gehad.’

Kees haalt nonchalant zijn schouders op en bladert in zijn Donald Duck. ‘Doe ik zo wel,’ mompelt hij.

Ik ben stikjaloers op Kees en doe nog één poging om mijn zin te krijgen.

I ♥ CHIPS

schrijf ik met mijn vinger op het beslagen keukenraam, en ik trek een zielig gezicht naar mijn moeder. Maar het helpt natuurlijk helemaal niks. Lachend schudt ze haar hoofd en pakt haar boodschappenlijstje. ‘Nee, Floor, één schaalte is meer dan genoeg!’

Even later hoor ik Kees in de keuken zelf een schaalte pakken terwijl ik in de huiskamer verder puzzel. Ik spring op van mijn puzzel, wie weet blijft er nog iets voor mij over!

‘Ah, toe, mag ik nog een beetje chips?’ vraag ik lief.

Kees laat me de lege zak zien. ‘Sorry, er is niks meer!’ lacht hij, en hij loopt met het schaalte en de *Donald Duck* naar zijn kamer zodat hij het lekker alleen kan oppeuzelen.

Ik puzzel makkend door, en klaar weer wat op als ik zie hoe prachtig mijn puzzel aan het worden is. Hij glinstert me tegemoet en ik weet nu al waar ik hem ga ophangen: bij het nachtlampje boven mijn bed.

Als mijn moeder weer thuiskomt met twee volle boodschappentassen ren ik naar de keuken.

‘Heb je nog chips, mama?’ vraag ik opgewonden, maar mijn moeder schudt haar hoofd.

‘Nee, dat is niet nodig, we hebben nog een hele...’ Ze trekt de keukenkast open en kijkt me boos aan. ‘Floor, hoe kun je!’ schreeuwt ze boos.

Ik heb geen idee waarom ze ineens zo kwaad is, en kijk haar verbaasd aan. ‘Wat is er?’

Maar mijn moeder is witheet en niet in staat rustig antwoord te geven. ‘Dat weet je best, Floor, je hebt die hele familiezak leeggegeten! Uit mijn ogen!’

Ik doe wat ze zegt en loop geschrokken naar de gang, waar ik mijn jas van de kapstok graai en kwaad naar buiten loop. Het regent niet meer. Ik steek schuin de straat over en loop naar het huis van Margreet, die gelukkig meteen opendoet als ik aanbel.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vraagt ze bij het zien van mijn kwaai gezicht.

‘Ik ben boos op mijn moeder!’

‘O, waarom dan?’ vraagt ze bezorgd. Dat vind ik nou zo fijn aan Margreet, zij is de enige die altijd met me meeleeft.

‘Ik heb op mijn kop gekregen voor iets dat ik niet

heb gedaan, alleen kan ik het niet bewijzen.’

‘Wat dan?’ vraagt Margreet.

‘Ze zegt dat ik een familiezak chips heb leeggegeten.’

Margreet fronst. ‘Een familiezak chips?’

Ik knik. ‘Ja, maar ik heb het niet gedaan, mijn moeder had me een klein schaaltje gegeven en toen Kees thuiskwam mocht hij ook een schaaltje pakken. Die chips is gewoon verdwenen en ik begrijp echt niet hoe!’

Er valt een lange stilte en Margreet denkt diep na. ‘Wacht eens even,’ zegt ze na een poosje. ‘Mocht Kees zelf een schaaltje pakken?’

Ik knik. ‘Ja, maar ik heb het zelf gezien, hij had ook echt maar een klein schaaltje!’

Margreet schudt lachend haar hoofd. ‘Hij heeft het gedaan,’ mompelt ze geheimzinnig.

‘Hij heeft wát gedaan?’ vraag ik.

Margreet glundert ervan. ‘Mijn chipstrucje, hij heeft mijn chipstrucje gedaan,’ legt ze uit.

‘Wat voor chipstrucje?’ Ik ben beledigd dat ik daar niks van weet en mijn broer wel!

Margreet vraagt of ik meekom naar de keuken. Ze pakt een vork en een schaaltje uit de kast en ook een grote zak chips.

‘Kijk, zo werkt het,’ zegt ze. Ze giet de chips in het schaalpje tot hij tot de rand is gevuld. Daarna prakt ze de chips met een vork, net zolang tot er nog maar een dun laagje kruimels van over is. Ze leegt de zak opnieuw en prakt weer door. ‘Zo, nu nog een paar hele bovenop, en klaar!’ lacht ze trots.

Ik kijk verbaasd in de zak. Hij is echt helemaal leeg en alles is verdwenen in dat kleine schaalpje!

Triomfantelijk houdt Margreet het onder mijn neus. ‘Tadaa!’ lacht ze.

Als ik weer thuiskom, heeft mijn moeder het eten op tafel gezet. Zodra iedereen zit, tikt ze met haar vork tegen haar glas.

‘Omdat sommigen van jullie misbruik maken van mijn goedheid, heb ik besloten het snoep en de chips achter slot en grendel op te bergen,’ zegt ze met een serieuze stem en ze kijkt mij streng aan. ‘Ik ga voortaan over de chips en het snoep en niemand anders dan ik pakt en verdeelt het! Als jullie dit begrepen hebben, wil ik er verder geen ruzie meer over maken,’ zegt ze en we knikken alle drie braaf.